

И щомъ подсъдимыйтъ влѣзе, двамата пріатели заста-
нѣхъ прѣдъ вторыйтъ тумрукія и искахъ дозволеніе да
влѣзѣтъ.

Тумрукіята, щомъ видѣ даденото отъ пашѣтъ теске-
ре на Гырджика, направи теменѣ (бѣлегъ на покорство) и
каза:

— Свободни сте. — Това го знаемъ; но казахмы ти да
отворишь вратата на тѣзи дупкарницѣ.

Тумрукіята послуша и подирь малко Мацко и Тласко
ся намѣрихъ при Евстатія Воитиди.

Мацко подкачи най напредъ да говори.

— Твоя милость ли си господинъ Евстатія Воитиди? —
Какво? Белкымъ и ты ще мя потыгвашъ? — Не, бе, бра-
те! Пробамъ; имамъ си и азъ причинѣ. — Азъ съмъ. Какво
искате? — Дойдохъ да ви кажѣ че подирь малко още и
ще тя пуснѣтъ, понеже ся намѣрихъ парыгъ на г. Ари-
ста. — Не дѣй де. — Правото ти казувамъ! Да мя вѣру-
вашъ. — Радвамъ ся че ся намѣрили; а жалъ ми е че е
късно вече, и не щѣ могѣ вече да излѣзѣ. Убихъ оно-
зи койго бѣше убилъ бащѣ ми! — Кого? — Теодора Три-
пани. — Теодора Трипани ли? Пріателю! много ми ся чи-
ни че си злѣ направилъ. — То бѣше моя длѣжность! —
Имашъ право! Но да видимъ да ли този когото си убилъ
е убилъ бащѣ ти? Азъ ми ся чини, че ты си погрѣшилъ.
— Какъ съмъ погрѣшилъ? това погрѣшаванье ли е! — Тѣй
както ти казувамъ азъ, горкый ты! жалъ! ще загинешъ за
права Бога — Отмъстихъ си за бащѣ си!

Мацко застанѣ; чудно умысляніе го обзе. Какво ли
си мисляше? Това щемъ да го истѣлкуваме въ една отъ
по-нататашныгъ главы.

— Ахъ! Колко ще да ся наскѣрби и момата на г. А-
риста! Жалъ ми е и за злочестѣтъ ти сестрѣ. — А че дѣ-
гы познавашъ ты, рече Евстатій, като изгледваше Мацкѣ съ